

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 20.

Den 15. Juli 1871.

Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

holdt i Salt Lake City den 21de Mai 1871.

(Fra „Deseret News.”)

Seg vil bære mit Vidnesbyrd til Sandheden, saameget af den som vi have hørt her idag, ja til al Sandhed. Vi have hørt om Livets og Saliggjorelsens Evangelium, hvilket burde lægge Beslag paa alle Menneskers Opmærksomhed, saa snart de blive bekendte dermed. Frelsens Plan burde være Gjenstand for ethvert Fornuftvæsens Overveielse. Freløsningsen, tilveiebragt ved Kristus, gjelder os, den blev kjøbt for os. Det Væsen, vi have hørt om her idag, er vor Frelser, hele Menneskeslægten's Frelser, ja selv Jordens og alle Skabningers, som leve paa Jorden — Alt vil blive forløst ved Guds Søns Blod.

Vi skulde søge at faae Deel heri, og vi tunne med Sandhed sige, vi have Deel deri. Om det vil være os til saa stort Gavn, som det kunde, berøver paa vor Tænksomhed, vort Alvor, vor Vandel, kort sagt paa vor Lydighed med Gud vor Faders Befalinger.

Faderen har gjort Alt hvad han kunde gjøre for os: han har hengivet sin eenbaarne Son, han har sendt Evangeliets Lys til Verden, han stjenter sin Aand til Menneskenes Børn og oplader deres Forstand. Kristus er det Lys, som stinner for hver Mand og Kvinde, der kommer til Verden. Vi have annammet dette Lys; ville vi benytte det ret?

Seg har ofte anstillet Sammenligninger mellem de forskjellige Theorier, Troesbekjendelser og Ceremonier hos Folk, der sige sig at troe paa et høiere Væsen. Seg mener ikke blot de Christne, thi der findes ikke et Folk paa Jorden, uden de tilbede en eller anden Ting og yde den Resfrygt. Dette er Tilfældet selv med Hedningerne, uagtet de tilbede en Gud, som de have forarbejdet med deres egne Hænder. Det er nu ligemeget, thi de ere uvidende, men den Aand, der boer i Mennesket, driver ham til at tilbede, dyrke og søge efter det, som kan forbedre hans Til-

stand og gjøre ham lykkelig. Saaledes er det med alle Jordens Indvaanere, enten de ere Christne eller Hedninger, endskjondt deres Tilboielighed til at dyrke et høiere Væsen modificeres eller lempes efter deres forskjellige Traditioner.

Traditionens Virkninger ere synlige saavel blandt de Christne som blandt Hedningerne, og vore Traditioner i Forening med vor høiere udviklede Forstand lære os, at Hedningernes Gudsdyrkelse er en Taabelighed, for ikke at sige en Latterlighed. Vi kunne ikke troe som de; vi kunne ikke fatte det Ophoiede i at boie os for Guder af vore egne Hænders Arbeide, hvadenten de ere af Guld, Soltv, Steen eller Træ. En saadan Gudsdyrkelse vilde være den yderste Daarstab for Folk, der troe det nye Testamente. Vi vilde dyrke og tilbede det Væsen, som har stabt os og forløst os, som dannede, opholder og styrer alle Ting efter sit Behag, det være sig i Himmel eller paa Jord.

Men vilde vi dyrke ham paa den Maade, som han har besalet os? Vilde vi troe de Lærdomme, Christus har efterladt os i det nye Testamente? eller skulle vi troe paa Noget, som er afvigende deraf?

Christenheten er fuld af Religion, ja hele Verden er fuld deraf. Jeg er bleven oplært til at troe paa den Herre Jesus Christus. Dersom jeg, eller mine Forældre, eller den Nation, hvori jeg blev født og opdragen, aldrig havde hørt om hans Navn, vilde jeg rimeligvis have behandlet det med den samme Ligegyldighed som Hedningerne nu gjøre; og dog, hvis Menneffene blot forstod det Guds Lys, som er i dem, vilde det lede dem til at dyrke og tilbede hvad vi kalde Naturens Gud — kam, som stabte Jorden og Alt hvad paa og i den findes — os selv indbefattet, som ere stabte i hans Billede og have faaet denne Klode til

Bolig. Jeg siger, at hvis vi alle forstod det Guds Lys, som er i ethvert Mennefte, naar det sødes til Verden, vilde det bringe ham til at dyrke Naturens Gud, og vilde vi benytte det som vi burde, skulde vi ikke saa let komme til den Slutning, at der gives ingen personlig Gud.

Iblandt de Bemærkninger, som gjordes her imorges, var især een værd at lægge Mærke til for ethvert tænkende Mennefte, og det var: dersom man ikke forstaaer Guds Væsens Hemmeligheder, skal man saa helt fornegte ham? Bor man fornegte Tilværelsen af det, man ikke kan fatte? Om saa er, burde vi anstaae os en Fernseng, der passer efter vor Størrelse og Længde, og hvis Folk kom deri, som vare for lange, da hugge Fødderne af, eller om de vare for korte, da strække dem indtil de passede. Men vi forkaste lige Meninger, og vort Motto skulde være: vi vilde lade Enhver troe som han lystet og lade ham handle efter sin Samvittigheds Bydende, thi Alle have Ret til at vælge og forkaste, at tjene Gud eller fornegte ham. Vi have Bibelen, der indeholder Guds Ord, og vi kunne troe eller forkaste den efter Behag, men engang skulle vi gjøre Regnskab for Gud for alle disse Ting; han vil kræve os til Ansvar for Alt hvad vi have begaaet i Kløbet.

Hvad skal man troe, naar disse Ting tages i Betragtning? Troe paa den Herre Jesus Christus. Hvad kan indvendes derimod? Naar hans Person bliver fremstillet i det rette Lys, hvad Feil kan man vel finde ved ham? For mit eget Bedkommende tvivler jeg ikke paa, at Søderne jo troede at see en heel Mængde Ufuldkommenheder i Frelseren. Jeg vilde lige saa gjerne troe, at de Ugudelige i vore Dage ikke kunde see nogen Feil ved en Nutidens Profet, som at troe, at Søderne

ikke kunde see nogen Feil ved Jesus. Jeg har haft den Fornøielse engang at læse et af Jødernes gamle Skrifter, hvori Jesu Person stildres, og i Sandhed, noget latterligere kan ikke godt tænkes. Jeg sagde ogsaa til Broder Joseph, Profeten, engang i denne Anledning: „Ligemeget hvad man siger om Dig, jeg troer intet dødeligt Menneſte kan sige værre om vor Tids Profet, end Jøderne have sagt om Frelseren.“ Jeg troer ikke, at Frelseren var feilfri i deres Dine, med hvem han omgikkes; men jeg troer tillige, at de, der ikke annammede ham, saae paa ham med fordomsfulde Dine, og dette hindrede dem i at see ham i det rette Lys. Der har aldrig levet et Menneſte paa Jorden, som blev mere latterliggjort og dabled, end netop ham. Men naar vi, den christne Verden, læse Beretningen om hans Karakter og Handlinger, opdage vi ingenjohmhelst Feil eller Plet, — det vilde maaste være anderledes, hvis han nu levede midt iblandt os.

Sæt, at han eller hans Apostler skulde tage en Tour gjennem Christenheden idag og prædike Evangeliet uden Pung og Tasse; sæt, at de skulde onſte at prædike i de Kirker eller Kapeller, som ere byggede til deres Ære og opkaldte efter deres Navne, troe I saa de vilde faae Lov dertil? Lad Fornuften domme efter Føllets Handlemaade, og Svaret vil blive benegtende i hele Christenheden, undtagen blandt de Sidste Dages Hellige.

Man vil maaste indvende, at jeg har formegen Tro paa Profetierne, det Sidste Dages Værk og paa Fuldmagten hos Individier, som nu leve eller have levet i vor Tid paa Jorden. Det troer jeg ikke. Jeg staaer her og bevidner i Israels Guds Navn, at i mange Aar er Jorden bleven gjenneerist paa kryds og paatværs af Mænd, der ere i Besiddelse af den samme Magt og Myndighed som

den, Jesus stenkede sine Apostler, da han bad dem gaae ud i al Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen, sigende: „hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke troer, skal blive fordømt. Og disse Tegn skulle følge dem, der troe: i mit Navn skulle de uddrive Djævl, helbrede de Syge, tale med nye Tunger“ osv.

Jeg bevidner her idag, at disse Forjættelser ere blevene opfyldte i disse sidste Dage ligesaa noigtig som i Frelserens Dage. De Blindes Dine ere blevene opladte og de Dødes Dren aabnede; de Halte have faaet deres Forlighed og onde Aander ere blevene uddrevne. Er dette skeet i ethvert Tilfælde? Nei, ingenlunde, og det var heller ikke saa i Frelserens Dage. Kun de, der have Tro, erholve disse Betsignelser, naar de leve efter Aanden af det hellige Evangelium.

Er der noget Ondt i at prædike og troe saadanne Lærdomme og nyde Betsignelsen af samme? Jeg har ofte gjort mig selv dette Spørgsmaal, men har aldrig kunnet opdage noget Ondt deri. Jeg veed, Nogle troe, at de kunne blive frelst uden Frelserens Hjælp. Hvis Nogen onſter at troe saadant, vær saa artig. Kan Nogen blive frelst uden Tro paa Kristus, veed jeg med Visshed, at vi kunne blive frelst med Tro paa ham. Nogle sige, man kan blive frelst uden Tro paa Daaben; nuvel, saa kan man endnu sikrere blive det med Tro derpaa. Nogle sige, at man kan ligesaa godt blive frelst uden Haandpaalæggelse for den Hellig-Aands Gave; hvis man kan blive frelst uden den, kan man ganske vist ogsaa blive det med den. Om en Israels Ældste lægger sine Hænder paa os og siger: annam den Hellig-Aand, er der jo ikke det mindste Ondt deri; det er jo ligefrem en Betsignelse han stenter. „Jeg onſter at velsigne Dig,“ siger en Ældste,

„og hvis jeg havde Magt dertil, vilde jeg gjøre det, og med den Tro, som er i mig, meddeler jeg Dig den Hellig-Aand.“ Det er en Velsignelse saa reen som Himlens Engle. Om jeg siger til en Syg: bliv rask og vær velsignet, eller jeg befaler onde Aander, Smerte, Feber eller Sygdom at vige bort, er det jo en Velsignelse for Patienten og ikke det ringeste Ondt deri.

Hele Christenheden raaber paa sin Bibel! sin Bibel! men hvem troer paa den? Hvem vil troe, at Jesus er Kristus, at han er Guds Søn og sin Faders udtrykte Billede? Kun meget faa troe dette, og dog vil den Salighed, han har kjøbt os, naae hele Mennefteslægten, og Enhver, som ikke forlaster Evangeliet og fornægter Frelseren, vil blive sat et eller andet Steb, hvor han kan nyde godt af Saliggjorelsens Plan ifølge sine Gvner. De, der helt og holdent ringeagte Guds Raad, ere de Gnefte, hvem Evangeliet ikke kan naae og frelse i et eller andet Rige.

Hvem vil indgaae i det celestiale Rige? Kun de, som adlyde Guds Søns Evangelium og vandre i al Ydmyghed for Gud og holde hans Befalinger i alle Ting. De ere de Gnefte, som ville indgaae af den snevre Port. Jesus sagde: „Snever er Porten og trang er Veien, søm fører til Livet“ — saaledes lyder vor Bibeloversættelse, men i Originalsproget staaer der, „som fører til Livene“ — og Faa finde den; men vid er Porten og bred er Veien, som fører til Fordærvelse, og Mange vandre paa den.“ Mange ville i Sandhed gaae glip af den Velsignelse at møde Kristus i Himlens Skyer og blive frelst i Faderens og Sønnens Nærværelse, uagtet de nu drømme om at blive deelagtige i den Herlighed og Opbøielse, som Gud har berebt for de Trofaste.

Mange have spurgt, hvad vi ville gjøre med hele den øvrige Menneftesked, om alle Andre skulle til Helvede. Jeg vil give det samme Svar som Profeten Joseph engang gav, da han blev spurgt om Alle skulle blive fordømte, undtagen de Sidste Dages Hellige. Ja, sagde han, og Mange af dem ogsaa, hvis de ikke hurtig ombvende sig.

Hvem vil blive frelst i det celestiale Rige og indgaae til Faderens og Sønnens Nærværelse? Kun de, der adlyde den hele Lov, der holde Guds Bud, og som vandre i et nyt Liv og efterleve alle hans Befalinger. Skulle alle Andre sendes til Helvede? Ikke til Sekterernes Helvede, hvis I tillade mig at kalde det saa. Skriften lærer os, at de Ugudelige skulle kastes i Helvede tilligemed alle dem, der glemme Gud, og det er sandt nok. Men hvor er Helvede? Læs selv. Hvad er Helvede? Læs selv. Man kan kalde det Helvede, Hades eller Aandevedenen. Det er det Steb, hvor Jesus git hen for at prædike for Aanderne, som vare i Fængsel.

Alle de, der ikke have annammet Evangeliet, der ikke have tilegnet sig Velsignelserne, som flyde af streng Efterlevelse af Ordinancerne, ere der underkastede det Ondes Magt — den evige Død. Der skulle de boe, som have fornegtet den Herre Jesus Kristus; desuagtet skulle de opstaae fra Graven og atter faae deres Legemer tilbage. Men velsignede og salige ere de, over hvem den anden Død ingen Magt har. Over Mange vil den have Magt, men hvilke af Menneftene fra Adams Dage indtil den sidst fødte paa Jorden, der ville blive Djævelens Engle og hjemfalde til Guds Brede ebindeligen, kan jeg ikke sige. Det vil i alfald ikke blive Andre end dem, som have syndet mod den Hellig-Aand. Hvo kan begaae denne Synd? Ja, det er

Spørgsmaalet. Jeg skal fortælle Eder om een Mand, som kunde have gjort det.

I Apostlernes Dage var der en Mand ved Navn Cornelius, en gudfrygtig Mand, der tilbad Gud efter det Lys, han var i Besiddelse af. Medens denne Mand engang bad i sit Huus, saldt den Hellig-Aand paa ham, og han og hele hans Huus frydede sig overordentlig. Hvad var Herrens Ord til Cornelius dengang? Sagde han: Du er salig, Du er suldkommen ret, Du kan oprette Menigheder, Du kan vise Folk, hvorledes de kunne blive frelste og annamme den Hellig-Aand uden Haandspaalæggelse? Nei, Herrens Ord til Cornelius lød saaledes: Send Bud til Joppe og lad hente Simon, som kaldes med Tilmavnet Peter; han er til Herberge hos Garveren Simon, hvis Huus ligger ved Havet; han skal sige Dig, hvad Du bør at gjøre.

Cornelius sendte Bud til Joppe, og lige før hans Sendebud kom til det Huus, hvori Peter boede, havde denne havt et Syn: en Dug svævede ned til ham fra Himlen, og i denne Dug sandt han alle Slags af Jordens firføbete Dyr, og vilde og krybende Dyr, samt Himlens Fugle. Og en Rost sagde til ham: Peter, staa op, slag og æd! Men Peter svarede: Ingenlunde, Herre, thi jeg har aldrig endnu ædt noget Vanhelligt eller Ureent. Og Rosten sagde til ham: Hvad Gud har renset, holde Du ikke for ureent.

Paa den Tid var Evangeliet kun givet til Jøderne, og Peter og hans Troesbrødre vare af den Formening, at Evangeliet ikke gjaldt Hedningerne. Men dette Syn sagde ham tydeligen: Jeg ønsker at aabne dine Døre og vise Dig, at Hedningerne ligesaavel som Jøderne skulle annamme og nyde Evangeliets Betsignelser. Og netop som Peters Syn var tilende, bankede Røgen paa Døren, og Cornelius's Sendebud spurgte efter ham

og gjorde ham bekendt med deres Grinde. Han og nogle af Brødrene begavede sig derfor hen til Cornelius, og medens de talte med ham, kom Herrens Aand over dem i saa kraftigt Maal, at de prisede Gud.

Jøderne, som vare med Peter, begyndte rimeligvis at advare ham, sigende: Tag Dig iagt, Peter, vi synes ikke om dette; vi forstaae ikke, at Hedningerne skulle have Evangeliet. Kristus er Jødernes Frelser, han er Jødernes Konge og ikke Hedningernes. Peter bad dem forholde sig stille og sagde: See I ikke, at den Hellig-Aand er udgydt her idag ligesom paa Pinksjefesten? Disse Folk tale med nye Tunger og de profetere, og da dette er Tilfældet, hvo kan formene Bandet, at disse ikke skulle døbes, der have annammet den Hellig-Aand ligesom vi.

Hvis Cornelius havde forkastet Peters Vidnesbyrd, vilde han ogsaa have forkastet den Hellig-Aand, der var salden paa ham, og gaaet til Fortabelse.

Dette var et Tilfælde, hvori den Hellig-Aand blev givet for Daaben. Der kan være lignende Tilfælde i disse Dage, men hvis Folk blive saaledes begunstigede af Herren, vil Herrens Aand tilskynde dem til at sende Bud efter en Israels Vidste, for at de kunne blive døbt til Syndernes Forladelse. Jeg veed ikke af, at der staaer skrevet nogetsteds, at Cornelius fik Syndsforladelse før Daaben. Skriften siger: uden Røgen bliver født paany, kan han ikke see Guds Rige, og uden Røgen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme deri; det vil sige: intet Menneſte kan see eller forstaae Guds Rige, uden Aanden aabenbarer det til ham.

Naar et Menneſte annammer den Hellig-Aand, begynder han først at læse Bibelen med Forstand. Den bliver som en heel ny Bog for ham: Er det til Gavn eller Skade for ham? Jeg siger,

lykkelige ere de, der annamme Evangeliet som de Sidste Dages Hellige forkynde det, naar Herrens Aand hviler paa dem. Saadanne Folk ville sige: Bibelen er som en ny Bog for mig. Jeg har aldrig i mit Liv forstaaet hvad jeg læste saa godt som nu. Jeg har aldrig forstaaet det nye Testamente eller begrebet Frelserens Karakter og hans Lærdomme saa godt som nu. Endskjendt jeg har læst Skriften de hundrede Gange, stod den dog aldrig saa tydelig for mig.

Aanden kan hvile paa Mange og aabenbare dem Guds underlige Styrelse, men naar den gjør dette, vil den ogsaa lede dem til at adlyde den Herre Jesu Christi Befalinger. Er det virkelig saa? Ja, det er. Man kan derfor med god Grund sige, at det er heldigt for dem, der annamme dette Evangelium og Aanden deraf i deres Hjerter, thi det vækker hos dem Lyst til at kjende og forstaae de guddommelige Ting mere end nogenfinde tilforn, og de begynde at læse, drøfte og ransage, og naar de henvende sig til Herren i Bonnen i Jesu Navn, vil han ikke lade dem uden Vidnesbyrd.

Naar vi gaae ud blandt Nationerne, sige vi: Annam Evangeliet; bevar det i Ederes Hjerter; Aanden er rede til at vidne for Eder, naar det skal være; ere I beredte til at modtage Aanden? Ingen behøver at vente paa Herrens Aand. Naarsomhelst Nogen adlyder den sagte Hviisten i sit Indre: dette er Veien, vandre paa den! da er Aanden strax rede til at lære, raade og lede ham paa Veien til Liv og Salighed. Hvis der findes Mørke i vort Indre, er det Følgen af, at vor egen Organisation eller Fornuft er omtaaget og fjernet fra Gud. Det er, fordi vi altid lytte til Syndens Stemme, der siger: „Voi Dig ikke for Herren; beed ikke til ham; beed ikke om Herrens Aand; søg ikke til Faderen i Jesu Navn, eller

om Du gjør det, vær meget forsigtig med hvorledes Du bærer Dig ad; lad Fornuften raade; lad din Vov være dikteret af Fornuften, saa vil Du altid være sikker paa ikke at bede med en ydmyg Aand. Giv ikke op din Mandighed for nogen-somhelst Aand, der vil lokke Dig til at bede om Ting Du behøver, eller om at den skal lede Dig ind paa Sandhedens vei!“

Saaledes lyder Djævelens Stemme, men naar Menneskets Aand boier sig for Herren og bringer Kjødet under Guds Aands Indflydelse, da vil Aanden hviste: her er Veien, vandre paa den. Saadanne Mennesker kunne gaae glade gjen-nem Livet, uden at forstyrres af Raabet, her er Kristus! her er Kristus! thi Aanden vil lære dem, at Jesus er Kristus og at Bibelen er sand. Det er nok troligt, at det ikke er oversat rigtigt alt-sammen, samt at mange fortrinlige Prin-ciper ere blevne udeladte af dem, der samlede Bibelen, og desuden siger en af Apostlerne, at hvis alt hvad Kristus gjorde og sagde, var bleven skrevet, kunde ikke hele Verden rumme det. Jeg vil hellere sige, Verden kunde ikke fatte det. Menneskene forstaae ikke hvad der er optegnet, ja ikke engang Frelserens Væsen, og dog er det det letteste af Verden, og Bibelen er, naar den læses med For-stand, en af de fatteligste Bøger, som findes, thi saavidt Oversættelsen er rigtig, indeholder den intet andet end Sandhed — ja, der er intet usforstaaeligt i den uden for de Uvidende.

Herrens Aabenbaringer til Menne-skene ere afpassede efter selv de Ensol-diges Fattæevne, og de bringe Liv og Sa-lighed til Enhver, der annammer dem. De ere saa simple, at de Hovmodige og Opblæste ikke kunne komme saalangt neb. Om de bede, tør de ikke bede om det, de trænge til. Jeg har kjendt Mange, som

Alle have bovet at bede Gud i Jesu Navn om Vidnesbyrd om den Værdom, vi prædike, er sand. De have en Overbevisning om, at den er sand og de sige: Hvis vi bede, faae vi et Vidnesbyrd, og saa have vi ingen Undskyldning for at forkaste den. Jeg har hørt Folk sige: Jeg er bedrovet over, at jeg har lært saa Meget, bedrovet over, at saa Meget er bleven aabenbaret for mig; gid jeg var saa uvidende som jeg var for nogle Aar siden.

Hvordan vil det gaae saadanne Individer? Dumhed vil blive deres Lod. Evangeliet vil ikke gjøre dem det mindste Godt; men de, der ere oprigtige for Herren og bede i Jesu Navn, ville faae et Vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus. Kjød og Blod vil ikke aabenbare dem det, ei heller Nutidens Videnskaber — det kan kun kendes ved Aabenbaringens Aand. Guds Rige og dets Hemmeligheder kunne ene og alene kendes af dem, hvem Gud aabenbarer det til, og mit Haab og Bøn er, at vi ere eller maae blive af deres Tal.

Man beder sædvanlig til Herren, men jeg beder en heel Deel til de Sidste Dages Hellige eller dem, der kalde sig saa. Naar jeg reiser omkring, beder jeg ofte Folket at forlige sig med Gud. Jeg beder Eder, mine Tilhørere, adspørg Herren i Jesu Navn om disse Ting ere sande. Jeg kan ikke bede til Faderen om han vil tvinge Eder til at troe derpaa, det vilde være til ingen Nytte. Alle maae selv bede og selv annamme. Kilden er aaben, Sandheden er færdig, den venter kun paa at komme til hvert Individ paa Jorden, som er villig til at lære, at Jesus er Kristus, at Evangeliet er sandt, at Gud er sandtru og at Liv og Salighed virkelig eksisterer.

Vi befinde os her paa Jorden, paa denne mørke Klode. Hvis vi boede paa en af de celestiale Kloder og derfra skulde betragte denne Jord, vilde den see ud

som en fort lille Plet. Hvem vilde lægge Mærke til saadan en Ubetydelighed? Gud gjør det. Han organiserede den og frembragte dens Indbyggere. Vi ere hans Børn, hans virkelige Børn, baade aandeligen og legemligen, ja i enhver Henseende. Vi ere vor Faders Børn. Jesus er vor ældste Broder, rede til at frelse Enhver, der vil komme til ham. Engang vil Gud rense denne Jord og den vil blive reen og hellig som et Hav af Glar. Da vil den indtage sin Rang blandt de celestiale Verdenser og blive omdannet som en saadan, men for Dieblisset er den mørk, er som en fort Plet i Rummet.

Jeg formaner de Hellige og Alle, som høre mig: forlig Eder med Gud og beed ham om de Ting, I behøve. Hvis I behøve Liv og Salighed, beed ham derom i Ydmyghed, Sagtmødighed og Tro. Annam Sandhed, hvor den end kommer fra. Vær ligesaa villig til at annamme Evangeliet fra Joseph Smith som fra Peter, der levede i Jesu Dage. Modtag det fra den Ene ligesaa villigt som fra den Anden. Hvis Gud har kaldet et Mennefte til at forkynde Evangeliet, det er nok for mig at vide; det er mig ligegyldigt, hvem han er; alt hvad jeg onsker at vide er Sandheden. Dette skulde være ethvert Menneftes Digt og Tragten bestandigen. Ere vi begavede med Fornuft, kunne vi kjende og forstaae for os selv.

I have annammet Sandheden, Sidste Dages Hellige; lev efter den. I kjende den saa nøie. Naar en Hellig siger: jeg har syndet, vil Du tilgive mig? spørger jeg: syndede Du med dit Vidende? Tilstaae kun Sandheden og sig: ja, jeg syndede med Dinene vidt aabne. Naar I begaae en Uret efter at I have faaet Kundskab, frænke I Eders egen sunde Dømmekraft og Aandens Vidnesbyrd, som

er i Eder. Hvorfor ikke leve som vi burde? | ledes burde vi derfor opføre os? Jeg be-
 Vi burde være det bedste Folk paa Jor- | der Eder indstændigt: lev efter Eders
 den, thi vi have mere Kundskab om gud- | Religion og beed Gud at velsigne Eder.
 dommelige Ting og Herrens Hensigter, | Amen.
 end hele den øvrige Menneſkehed. Hvor-

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Emigranterne.

Det glæder os meget at kunne melde vore Læsere Emigranternes heldige Rejse til Liverpool, hvor de ankom den 27de Juni om Morgenen. Af et Brev fra Præsident W. W. Cluff, dateret Liverpool den 27de Juni, gjøre vi følgende Uddrag.

Hvorvel jeg ikke har noget særdeles Interessant at meddele om vor nyssetilendebagte Rejse over Nordsøen, vil jeg dog i Korthed skildre samme. Som De ved, forlode vi Kjøbenhavn Fredagen den 23de Juni om Aftenen Kl. 6½ i øsende Regnveir, hvilket havde den ubehagelige Følge, at mange af os bleve godt gjennemblødt. Senere paa Aftenen klarede Veiret og der blev en almindelig Breden og Tørrer af Klæder ombord. Vi passerede Kronborg omtrent Kl. 9. Nattefogiet var tnebent, da Emigranternes Antal blev større end hvad vi fra først af kunde forudsee; dog gik Natten for de Fleste rolig hen, og saavidt mig bekjendt, vare Ingen syge.

Lørdag Middag passerede vi Skagen under meget gunstige Veirforhold, og vi benyttede Leiligheden til at tage et sidste Farvel med gamle Danmark. Indtil Kl. 8 om Aftenen benyttedes Tiden til Spøg og Sang, men saa begyndte Søen at røre sig lidt, hvorfor de Fleste søgte til deres Koier. Mange maatte offere deres Tribut til Neptun den paafølgende Nat, uden at man dog kan sige, at Nogen var meget syg.

Søndagen bleve de Fleste i deres Koier, og der var ikke Leilighed at holde Forsamling som vi pleie tilføes. Veiret var og vedblev at være godt hele Veien, og efter at være slupne heelstinde over Nordsøen, viste det langselksfuldt ventede England sig for vore speidende Blikke Mandag Middag. Kl. 3½ om Eftermiddagen seilede vi ind i Floden Humber, og Kl. 6½ ankrede vi paa Hulls Rhed. Kl. 12 om Natten begyndte Jernbanetouren til Liverpool, hvor vi ankom Tirsdag Morgen Kl. 8½. Gods og Passagerer befordredes til Havnen og ved Middagstid vare Alle indkvarterede paa det prægtige Dampskib „Minnesota,“ der vil afgaae til New York imorgen Eftermiddag Kl. 2.

Hvis vi faae ligesaa godt Veir paa Atlanterhavet som vi hidindtil have haft, troer jeg ikke, at der vil blive mange Syge, men hvorledes Veiret end bliver, stole vi trygt paa, at Herren vil føre os lykkelig og vel til vort Bestemmelsessted, og vi overlade os med Tillid til hans Baretægt.

Efter den almindelige Mening og Tale blandt Folk kunde det synes haardt, saaledes at forlade sit Fædreland og sine Slægtninge og reise til et næsten ukjendt og langt fraliggende Land; men jeg har paa denne Tour, saavel som tidligere, erfaret, at de Hellige ere veltilfredse med Byttet. Medens de fleste Emigranter laae og jamrede sig saa smaat over Søsygen, gif jeg omkring til dem, der syntes at være mest angrebne, og spurgte dem om det ikke var bedst at vende tilbage til Danmark, men de svarede reentud nei, de vilde ikke tilbage, om de bleve aldrig saa syge. Dette viser, at de Hellige have Tro, og det viser tillige, at de „gamle Lande“ ikke ere Folk saa kjære, som de have Ord for at være, naar der gives Leilighed til at gjøre Forandring.

Forventende, at disse Linier maae træffe Dem selv og Alle i Nr. 14 vel i enhver Henseende, benytter jeg Leiligheden til at sende samtlige Emigranters Hilsen til Danmark og nærmest til de Hellige i Kjøbenhavn. Ønskende Dem Held og Lykke i Bestyrelsen af den skandinaviske Mission, forbliver jeg med kjærlig Hilsen til Brødrene Thomaassen og Lund samt øvrige Sødstende, der kjende mig, Deres Broder i Evangeliet

W. W. Cluff.

En god Idee.

Et amerikansk Blad, New Orleans „Picayune,“ har i et af sine sidste Numre følgende gode Forslag: „Et halvt Dusin af vore bedste Orlogsdampskibe kunde ikke benyttes bedre i Fredstider, end at bringe maanedlige Ladninger af Emigranter fra Europa frit over Habet; og vore tusinde Konsuler kunde ikke bruge deres Tid paa gavnligere Maade, end at udsprede nyttig Kundskab om Amerika rundt om i de europæiske Lande.“

Hertil knytter „Deseret News“ følgende Bemærkninger: „Ovenstaaende er et Forslag, som vi holde af. Den amerikanske Regjering burde overlade os til fri Afbenyttelse idetmindste et af dem, som en Gave til vort Emigrationsfond. De Sidste Dages Hellige have i Aarenes Lob viist sig at være de bedste Emigrations-agenter, og de have erhvervet sig Ry for dette fremfor alle andre Folk. At anvende Orlogsskibene til dette Brug, vilde være den bedste Maade at op hjælpe Amerika paa. Det vilde ikke blot være Amerika til Gavn, men tænk paa, hvilken Betsignelse det vilde være for de lidende Fattige, som nu henløbe en ynkelig Tilværelse i den overbefolkede gamle Verden. Hvad Konsulernes tiltænkte Arbejde angaaer, da vilde de Sidste Dages Helliges Missionærer være langt fortrinligere fikkede dertil, end nogen Konsul i Verden.“

Præsident B. Youngs 70aarige Fødselsdag.

(Fra „Deseret News.“)

Uf et Udsagn hos Psalmisten David, at et Menneskes Dage ere halvsjerd-sindstyve Aar (9, 10) har den Mening gjort sig almindelig gjeldende, at naar en Mand naaer denne Alder, har han fuldbyrdet sit Maal paa Jorden, og han er tilbøielig til at ansee sig for en meget gammel Mand og agtes som saadan ogsaa af Andre. David selv betegnes i denne Alder som „gammel og mæt af Dage,“ og levede heller ikke over de 70 Aar, men vi kjende ingen Grund til, at et Menneske ikke kan blive ældre, naar man forer et foruustigt Liv. En Autoritet, der er ligesaa god som David, siger, at Guds Folks Dage skulde engang være som et Træs Dage, og hvis en Mand opnaaer saa høi en Alder som visse Træsarter, vil han rimeligvis blive mæt af Livet og dets Besvær, og hans Tilværelse vilde være en Velsignelse for ham selv, hans Afkom og hele Menneskeslægten.

Saa indgroet er denne Idee om et Menneskes Alder hos de Fjeste, at Mange, naar de nærme sig de Halvsjerd-s, indbilde sig — enten de søle Alderens Tryk eller ikke — at de ere gamle Folk og burde baade søle og handle som saadanne. Præsident Young, der fyldte sit 70de Aar igaar, (1ste Juni) er et fremragende Exempel paa en Mand af modsat Tænkemaade. Ingen, som omgaaes med ham, tænker sig ham som en gammel Mand eller taler anderledes om ham end som om han var en Mand i sin fulde Manddoms Kraft saavel i intellektuel som i legemlig Henseende. Aarsagen dertil er, at han selv aldrig har betragtet sig som gammel. Et af Kjendetegnene paa den sig nærmende Alderdom er Ulyst til de Forretninger og Beskjæftigelser, som sysselsætte Ynglingen

og den Midaldrende. Et andet er den tiltagende Ligegyldighed for at erhverve sig nyttige Kundskaber i de senere Aar, idet man tænker: jeg bliver gammel nu, jeg skal snart fare heden og det er ikke Umagen værd at spilde sin Tid og Nøie paa saadanne Ting! Med saadanne Tanker falder man snart i Staver, Livets Nydelser tilfidsættes, Aandsveererne fløves og man vil snart opdage, at den øvrige Verden affondrer sig fra En, væsentligst fordi man seer, at den Gamle selv ingen Interesse tager i Dagens Anliggender.

I dette Stykke er Præsident Young en mærkelig Undtagelse fra Fleertallet af Mænd i hans Alder. Maakte ingenfinde tilforn har han taget saa levende Interesse i Livets Affærer som netop nu. Ingen offentlig eller selskabelig Forsamling synes at være fuldstændig uden ham, og han optræder med ligesaa megen Aandskraft og Rørlighed som om han var tyve Aar istedetfor halvsjerd-s. I at søge Kundskab kjende vi ingen Yngling, der er mere ivrig til at forste og trænge ind i Enkeltheder, end han. Om han nu først skulde begynde sit Liv, kunde han neppe lægge mere Sver for Dagen i denne Henseende end han gjør. Der er naturligvis andre medvirkende Aarsager, som gjør ham til den muntre, kraftige, humane Mand, som han er. Hans jævne Temperament, hans maadeholdne Sædvaner, hans noiagtige Overholdelse af Naturens Love, de Helliges Tro og Bønner og fremfor alt den Ualmægtiges Velsignelse gjør ham til den Mand, han er.

Da det igaar var Præsident Youngs Fødselsdag, kunde man vente, at mange Lykønskninger vilde vorde ham tilbeel, men

en behagelig Overraskelse ventede ham i hans eget Huus. Hans tvende Raadgivere, to af hans kjædelige Brødre og et Par andre Venner vare i Besøg hos ham, og han lod derfor sin Familie underrette om, at han havde inviteret disse Gjæster til at spise til Middag med sig og onskede, at de nødvendige Forberedelser maatte blive gjorte i denne Henseende. Ved Spisetid begav han sig fra sit Con-
toir til Spisesalen med sine Gjæster, men modtes paa Veien af endeel Born, der vare optiliede i to Rækker, hvilke hilste ham med en smuk lille Velkomstfang, skrevet for denne Leilighed. Han underrettedes derpaa om, at man ventede ham i Dagligstuen, hvor han foresandt et Sel-
skab af cirka firrindstybe Damer og Her-
rer, der næsten alle stode i Familie-
forhold til ham, hvilke bragte ham deres
Hylдинг. Fra Dagligstuen begav hele
Selskabet sig til Spisesalen, hvor et ri-
geligt Maaltid var serveret. Alt dette
var en fuldkommen Overraskelse for Præ-
sidenten. Hans Familie havde holdt de-
res Forberedelser saa hemmelige, at ikke
det mindste Vink var kommen for hans
Øre. Alle syntes at være bekjendt med
Festarrangementet undtagen han, hvorfor
han senere ogsaa bemærkede, at fra nu
af skulde Ingen fortælle ham, at Da-
merne ikke kunne bevare en Hemmelighed.

Selskabet talte 87 Personer, og efter
at alle vare placerede om Bordet og før
Vordbonnen holdtes, oplæste hans Pri-
vatskretær David Mc Kenzie følgende
Adresse, der var skrevet af en af Familien.

„Præsident Brigham Young. Elskede
Egtefælle, Fader og Ven.

„Da vi ønske fuldstændigt at gjen-
nemføre Programmet for denne Høitids-
dag, hvori en kort Adresse var indbefat-
tet, tillade vi os at udbede Deres Op-
mærksomhed nogle Diebliffe.

„I Erkjendelsen af vor Udygtighed

til at bevise Dem saa stor Hæder og saa
ærbødig Hoiagtelse, som Leiligheden kræ-
ver, have vi besluttet at benytte os af
den Fordeel, som Overraskelsen yder, til
at forhøje Glæden over vore Bestræbel-
ser, at festligholde paa en behagelig Maade
Deres 70aarige Fødselsdag.

„Vi have Aarsag til gjensidig Lyk-
onstning, at Deres virksomme og begi-
penhedsfulde Liv er bleven forlænget til
denne Dag, og intet Vidnesbyrd, vi kunne
frembære, er istand til fuldkommen at
tolke vor Paastjonnelse af Deres Værd
og Godhed. Hvis Alle kjendte Dem, som
vi kjende Dem, vilde hele den civiliserede
Verden idag gjenslyde af Jubel, onskende Dem
endnu mange lykkelige Aar; og Deres
eget rige Hjerter, overstrømmende af Kjæ-
lighed og Velvillie, vilde møde en lig-
nende varm Sympathi fra den taknem-
melige Mennesteheeds Barm.

„Ingen nulevende Mand har været
betroet saa mange ansvarfulde Hver-
y, vedrørende Mennesteagtens Vel, og In-
gen har nogensinde varetaget sine offent-
lige Pligter med større Trostaa end De,
men trods alt dette, har Deres Kjærlig-
hed mod og Omsorg for Deres talrige
Familie vundet Dem velfortjent Berom-
melse. Men om denne Gjenstand vilde
Tausshed utvivlsomt være mest passende,
thi Sproget i dets yndigste Sammenstil-
ling vilde være altfor usuldkomment til
at udtrykke vore Hjerters dybe Taknem-
lighed. Ord ere utilstrækkelige — maa
Gud hjælpe os til at vise vor Paastjøn-
nelse i vor Wandel.

„Endstjøndt De nu har naaet den
Alder, som almindelig antages at være
et Mennestes besaarne Lod, haabe vi,
som nu leve under den nye Udde-
ling, der blandt meget andet ogsaa
indbefatter Livets Forlængelse, formedelst
Guds Velsignelse, at mange kommende
Aar maae søies til Deres henrundne.

„I det vi onste Dem et langt Liv paa Jorden, befales vi ikke udelukkende af egenkærlige Bevæggrunde, thi vi vide, at De er et mægtigt Redskab i Guds Haand til Gavn for Zion, til hans Riges Grundfæstelse og Sandhedens Udbredelse til Dpreiſning for den salbne Menneſtehed.

„Maa De derfor med hele Deres aandelige og ſyſtiſke Kraft leve og virke i mange Aar, kæmpende mod Uvidenhed og Vilfarelſe, indtil Guds Præſtedømme har triumferet, og maa De have den Glæde at ſee Deres talrige Familie følge Deres ædle Exempel.

„Maa De leve, indtil hver Regent blandt Jordens Nationer erkjender Guds Wiſdom i Deres Adminiſtration, ſoger Deres Raad og anerkjender Dem for hvad De i Sandhed er: Guds og Menneſters Ven.

„Maa De leve, indtil De er mæt af Dage.

„Salt Lake City, den 1ſte Juni 1871.“

Til denne Adreſſe, der vakte Sympathi i enhver Tilſtedeværendes Bryst, ſvarede Præſident Young dybt bevæget ſom følger:

„Til min Familie og mine Venner, der have bæret mig med deres Nærværelſe, er det maafkee min Skyldighed at ſige, at denne Feſt er i Sandhed en Overraſtelse for mig, og jeg maa tilſtaae en høiſt behagelig.

„Det Hele kommer mig aldeles uven-

tet, ikke et Ord er bleven hmytet, ikke en Hentydning given af Nogenſomhelſt.

„Den Velvillie, ſom gaaer igjennem den nyſ oplæſte Adreſſe, og ſom oienſynlig er Udtrykket for min Families og mine tilſtedeværende Venners Følelſer, tilligemed den Scene, jeg her bidaaner, har gjort et dybt Indtryk paa mig. Mine Tanter og Følelſer ere for overvældende til at kunne udtrykkes i Ord; men jeg haaber at viſe i min fremtidige Vandel, at jeg paafjønner Eders Velvillie og gode Onſker, og det er mit Haab, at mine Børn og min Familie ville leve eſter de Raad, ſom ere dem givne.

„Gud velſigne Eder Alle; Fred være med Eder.“

Det var en Scene, ſom aldrig vil glemmes, at ſee den 70aarige Hædersmand i ſin fulde Manddoms Kraft, tilſyneladende kun 50 Aar gammel, ſidde ſom en Patriark eller Fyrſte, omgivet af nogle af ſine talrige Børn, elſket og æret af Alle.

Præſidenten ſagde i ſin Tale den paaſølgende Sondag, at det blev aabenbaret til Profeten Joſeph kort før dennes Død, at hans (Præſident Youngs) Navn ſkulde blive bekjendt blandt alle Nationer for Godt og Ondt. Med en ſaadan Familie og ſaadanne Venner, ſom han har ererbvet ſig, og med et ſaadant Folk ſom de Sidſte Dages Hellige til at agte, elſke og adlyde ham, kan han nok taale det Onde, ſom Folk, der ikke kjende ham, finde for godt at ſige om ham.

Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1842.

(Fortsat fra Side 302.)

Skakeren vil hvirvle sig rundt paa Hølen, tilskyndet af en overnaturlig Magt eller Aand, og strax tænker han, at det er en Virkning af Guds Aand; og Jumperen vil hoppe og springe og gjøre alle slags Grimaser. Methodisten vil raabe under Indskyldelsen af en eller anden Aand, indtil Himlen selv kunde briste ved hans vilde Skrig; medens Kvækerne, paa virkede som de tænke af Guds Aand, ville sidde ganske stille og ikke sige et Mul. Er Gud Ophav til alt dette? Hvis ikke til Alt, hvilket af det anerkjender han? Saadan en uligeartet Mæsse af Forvirring kan sikkerlig aldrig indkomme i Himmeriges Rige.

Enhver af disse Sekterere paa staae, at de kunne bedømme sin Næstes Aand, men ingen af dem kan prøve sin egen, og hvorfor ikke? Forbi de have ingen Nøgle til at oplukke med, ingen Maalestof til at maale med og intet Kjenmærke til at domme efter. Kunde Nogen sige Længden, Bredden eller Høiden af en Bygning uden Maalestof? Eller kunde Nogen prøve et Metals Godhed uden en Prøvesteen, eller beregne Planetsystemernes Bevægelser uden Kundskab til Astronomien? Vist ikke; og dersom Uvidenheden ikke kan bedømme saadanne Ting, hvem kan da beskrive en Lysets Engel? Dersom Satan skulde vise sig i Lysets Glands, hvem kan bedømme hans Kulor, hans Tegn, hans Udseende, hans Grad af Herlighed, eller Maaden, hvorpaa han aabenbarer sig? Hvem kan opdage Aanden i de franske Profeter, med deres Aabenbaringer, Syner og Tilkjendegivelser? Eller hvem kan bedømme Irvingiternes Aand, med deres Apostler og Pro-

feter, Syner, Tungemaal, Fortøllninger osv.? Eller hvem kan drage for Lyset og afflore de skjulte Hemmeligheder af de falske Aander, som saa ofte optræde iblandt de Sidste Dages Hellige? Vi svare, at Ingen kan gjøre dette uden Præstedømmet og uden at have Kundskab om Lovene, hvorved Aanderne regieres, thi ligesom „Ingen kjender de guddommelige Ting uden ved Guds Aand,“ saa kjender heller Ingen Djævelens Aand, hans Magt og Indskyldelse, uden man er i Besiddelse af Kundskab, som er meer end menneskelig, og faaer de hemmelige Virkninger af hans Anslag aabenbarede formedelt Præstedømmet; ja man maa ved Herrens Aand lære at kjende den englelige Stikelse, det fromme Blik og den Nidkærhed, som han saa ofte lader tilsyne for Guds Ære, tilligemed den profetiske Aand, den lokkende Indskyldelse, det gudsfrygtige Udseende, og det hellige Skin, hvorunder han skjuler sin Fremgangsmaade og sine listige Slangebugtninger.

Et Menneske maa kunne bedømme Aander, førend han kan trække denne djævelske Indskyldelse for Lyset og afflore den for Verden i hele dens sjælefordærvende Afstyghighed; thi Intet er stadeligere for Menneskenes Børn end at være under Paavirkning af en falsk Aand og troe, at det er Guds Aand. Tusinder have sølt Virkningerne af en falsk Aands frygtelige Magt og sorgelige Indskyldelse. Lange Pilegrimsvandringer ere blevne foretagne, strenge Bødsøvelser udholdte, og Lidelse, Glendighed og Jammer har betegnet deres Spor. Nationer ere blevne rystede, Riger styrkede, Lande hørdede, og

Blodsudgydelse, Slagteri og Udelæggelse ere synlige Virkninger af falske Aanders usynlige Indflydelse.

• Tyrkerne, Hinduerne, Jøderne, de Christne, Indianerne, kort sagt alle Nationer ere blevne bedragne, narrede og tilføiede Skade formedelst onde Aanders ondskabsfulde Paavirkning.

Som vi forhen have bemærket, den store Vanskelighed ligger i Uvidenheden om Aandernes Natur, om Lovene, hvorefter de regjeres, og Tegnene, hvorpaa de kunne kjendes. Dersom Guds Aand er fornøden for at kunne kjende de Ting, som ere af Gud, saa behøver man ogsaa samme Aand til at afløre Djævelens Aand, hvoraf følger som en naturlig Slutning, at medmindre Noget staaer i Forbindelse med, eller har Aabenbaring fra Gud, der udsolber for dem Maaden, hvorpaa Aanderne virke, maa man evindeligen forblive uvidende om disse Principer; thi jeg paastaar, at dersom eet Menneske ikke kan forstaae disse Ting undtagen ved Guds Aands Hjælp, saa kan heller ikke ti Tusinde. Det ligger udenfor den Lærdes Viisdom, den Veltalendes Sprog og den Vældiges Magt. Og vi skulle tilsidst komme til den Slutning, hvad vi end monne tænke om Aabenbaring, at uden den kan man hverken vide eller forstaae noget om Gud eller Djævelen; og hvor ubillig Verden end er til at anerkjende dette Princip, er det dog klart af de mangfoldige Troesbekjendelser og Forestillinger angaaende denne Gjenstand, at de ikke forstaae noget af dette Princip, og det er ligesaa indlysende, at uden en guddommelig Meddelelse, maae de altid blive i Uvidenhed. Verden antog altid falske Profeter for sande, og de, der vare sendte af Gud, ansaaes for at være falske Profeter, og derfor

dræbtes, stenedes, straffedes og fængslede de sande Profeter, som maatte skjule sig „i Ørkener, Huler og Fordybninger i Jorden,“ og endstjondt de vare Jordens hæderligste Mænd, udstødes de fra Samfundet som Landsfrygere, medens man opmuntrede, ærede og understøttede Kjætringer, Gæbthve, Hyltere, Bedragere og de stæfeste Mænd.

Et Menneske maa have den Kundskab at bedømme Aander, som ovenfor bemærket, for at forstaae disse Ting, og hvorledes skal man erholde denne Gave, dersom Aandens Gaver ikke eksistere? Og hvorledes kunne disse Gaver erholdes uden Aabenbaring? „Christus op'over til Himlen og gav Menneskene Gaver, og han beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister og Nogle til Hyrder og Lærere.“ Og hvorledes bleve Apostler, Profeter, Hyrder, Lærere og Evangelister valgte? Ved Profeti (Aabenbaring) og ved Haandspaalæggelse, — ved en guddommelig Meddelelse og en guddommelig beskikket Ordinance — formedelst Præstedømmet, organiseret efter Guds Orden ifølge guddommelig Beskikkelse. Apostlerne i gamle Dage havde dette Præstedømmes Nøgler — Nøglerne til Guds Riges Hemmeligheder, og vare sølgelig istand til at oplukke og oplære alle Ting henhørende til Kirkens Regjering, Samfundets Velfærd, Menneskenes tilkommende Bestemmelse og Aandernes Virken, Kraft og Indflydelse; thi de kunde kontrollere dem efter Behag, byde dem at vige i Jesu Navn, og aabenbare deres onde og hemmelige Foretagender, naar de søgte at føre Menigheden bag Lyset under Religionens Maste og kæmpede imod Kirkens Velfærd og Sandhedens Udbredelse.

(Fortsættes.)

Katekismus for Søndagskolerne.

Fremstillet ved Spørgsmaal og Svar.

Sp. Naar foreviste Martin Harris Karaktererne, kopierede efter Tablerne og sammes Oversættelse, til Professor Anshon og Dr. Mitchel i New York?

Sv. I Februar Maaned 1828.

Sp. Naar blev Joseph Smith og Oliver Cowdery ordinerede til det aaromstede Præstedomme?

Sv. Den 15de Mai 1829.

Sp. Af hvem?

Sv. Af Johannes den Døber.

Sp. Hvem var den første, der blev døbt i denne Kirke?

Sv. Oliver Cowdery, der blev døbt af Joseph Smith; dernæst dobte Cowdery Br. Smith.

Sp. Naar skete dette?

Sv. Den 15de Mai 1829.

Sp. Naar bleve de første Ældster ordinerede i denne Uddeling?

Sv. Den 6te April 1830 ordinerede Oliver Cowdery Br. Joseph Smith til en Ældstes Embede ifølge Guds udtrykkelige Befaling, og derefter ordinerede Joseph Oliver til samme Embede. Flere andre Brødre ordineredes til Ældster samme Dag.

Sp. Hvem gav Joseph Smith Apostelskabet?

Sv. Han tilligemed Oliver Cowdery ordineredes dertil af Peter, Jakob og Johannes i Juni eller Juli 1829.

Sp. Naar nodes den hellige Nadvere første Gang?

Sv. Den 6te April 1830.

Sp. Hvem holdt den første offentlige Tale over Evangeliets første Principer i denne Uddeling?

Sv. Oliver Cowdery, den 11te April 1830.

Sp. Naar og hvor afholdtes den første Conference i denne Kirke?

Sv. Den 1ste Juni 1830 i Fayette, Seneca County, Staten New York.

Sp. Naar sendtes de første Missionærer til Indianerne?

Sv. I October 1830.

Sp. Hvem var Kirkens første Historieforfatter?

Sv. John Whitmer.

Sp. Hvilken mindeværdig Begivenhed fandt Sted den 3die August 1831.

Sv. Tempelpladsen, lidt vest for Independence i Missouri, blev indviet.

Blandinger.

Missionen paa Sandwichsøerne synes at være i Fremgang; ti gode, trofaste Indfødtte beskikkes som Missionærer i det der afholdte sidste Conference. Brødrene fra Zion havde oprettet en Søndagskole for Børn, hvilken trives godt. Antallet af Kirkens Medlemmer paa disse Øer er lidt over 1,600. Broder Nebeker, som prædiker der, skriver, „at det var mærkværdig at see den Kjærlighed og Hengivenhed, der lagdes for Dagen, da Zionsbrødrene med deres Familier indskibedes for at gaat tilbage til Utah.“

Efterretninger fra Australien af Vden Mai melde, at de Hellige dersteds ere Gjenstand for megen Forsølgelse. Desuagtet ere Mange fulkommen troende, men de tør ikke annamme Evangeliet af Frygt for at miste deres timelige Erhverv, hvilket Middel de gode Christne dersteds og fornemmelig Præsterne ikke stamme sig ved at tye til for at tvinge deres tidligere Troessæller til at blive i deres Menighed. Der holdes Forsamlinger af vore Brødre tre Gange hver Søndag og hver Aften i Ugen; desforuden afholdes tillige Morgen-Bønforamlinger. En halv Snees Hellige ville begive sig paa Reisen til Zion i Sommer.

Nogle Methodist-Prædikanter have opslaaet et Kæmpetelt i Salt Lake City, hvor de holde religiøse Foredrag. Teltet kan rumme over 3,000 Menneſter. Et amerikansk Blad, som udgives i Nevada, siger i den Anledning: „Endeel Methodist-Missionærer ere gaaede fra Californien til Utah for at omvende Mormonerne. Vi ville raade dem til ikke at blive der for længe, thi ellers kunde de let miste flere end de ombendte til deres Samfund.“

Det er forbausende, hvor meget Papiir kan bruges til. Det er bleven sagt, at som Pantferplader for Krigsskibe er det at foretrække for Staal. Der er bleven bygget Baade deraf i stor Mængde i Staden Troy, New York, men den sidste Anvendelse deraf er til Jernbanevognhjul. Et Forsøg, man har gjort i denne Retning i Amerika, viser, at efter et Aars og nogle Maanedes daglig Brug, er der ingen Slitage at see paa disse Papiirhjul; dog bestaaer den ydre Krands af Staal som paa alle andre Jernbanevognhjul.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Præs. B. Young	305.	Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	317.
Redaktionens Bemærkninger (Emigranterne. — En god Idee)	312.	Katekismus for Søndagsskolerne	319.
Præs. B. Youngs 70aarige Fødselsdag	314.	Blandinger	319.

„Scandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorensengade Nr. 14 1ste Sal tilbenſtre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. G. Bording.